

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: MVDr. V.K., zastoupeného JUDr. Františkem Steidlem, advokátem se sídlem Randova 204/I, Klatovy**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, čj. DSH/15836/09,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 17.3.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 15.2.2010, čj. DSH/15836/09, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 15.2.2010, čj. DSH/15836/09, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, změnil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 4.11.2009, čj. OD/10052/09/Ka, tak, že žalobce se uznává vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. j) a písm. l) zákona o přestupcích, kterých se dopustil tím, že dne 17.6.2009 kolem 22.00 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn. Citroen C5, SPZ: X, po místní komunikaci v obci Újezdec – u domu čp. 21, nepřizpůsobil způsob jízdy dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám (světelným

podmínkám v noční době) a situaci v provozu na pozemních komunikacích, když při objíždění neodhadl správně boční odstup od, v pravé části komunikace zaparkovaného, motorového vozidla tov. zn. Kia Sportage, SPZ: X, a narazil pravým zpětným zrcátkem jím řízeného vozidla do levého zpětného zrcátka vozidla Kia, které poškodil. Po způsobené dopravní nehodě neoznačil místo nehody, nezdržel se jednání, které bylo na újmu řádnému vyšetření nehody – přemístil své vozidlo, nesetřval na místě dopravní nehody až do příchodu policisty a z místa dopravní nehody odjel. Porušením zvláštního právního předpisu tak způsobil dopravní nehodu, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí nebo na jiných věcech hmotná škoda zřejmě nepřevyšující částku 100.000,- Kč. Tímto jednáním porušil žalobce ust. § 4 písm. a), § 47 odst. 3 písm. c), § 47 odst. 4 písm. a), písm. b) a písm. c) a § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta v částce 3.000,- Kč.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o přestupcích“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“).

V žalobě žalobce uvedl, že se v noční době špatně vyhnul se svým vozidlem rozměrnému vozidlu pana S.F., který jej zcela úmyslně staví do naprosto nevhodných míst. Žalobce ví zcela bezpečně, že jeho zpětné zrcátko nárazem rozbil v jeho skleněné části, ale rozhodně ho nestočil ani nevyloupl. To viděl na vlastní oči krátce po poškození. Pokud někdo shledal, že je zrcátko poškozené více než žalobce popisuje, muselo k dalšímu poškození dojít, zřejmě úmyslně ze strany někoho jiného, až po střetu vozidel. Větší význam tento rozpor ale v podstatě nemá, stejně žalobce podle svého slibu nahradil poškozenému celé zrcátko. Žalobce se nemůže ztotožnit s názorem, že se zachoval v rozporu s předpisy, když posléze místo opustil. Po celou dobu od střetu až do svého odjezdu byl terčem sprostých nadávek pana F., jeho výhrůžek a křiku. Vyléval si na něm vztek pro nějaká starší příkoří, o kterých se domníval, že za ně může. Žalobci je 70 roků a špatně hrubosti snáší. Proto po chvíli z místa odjel a ještě za sebou slyšel další a další křik. Kdyby žalobce na místě setřval, nepřineslo by to vůbec nic pozitivního. To, že zrcátko tak jako tak nahradí, řekl panu F. hned na začátku a ani mu nevyčítal, že si schválně stoupl s autem tak, aby se nedal z jeho strany bezpečně objet. Nikdo Policii ČR nezavolal, protože nebylo třeba nic dalšího řešit. Bylo mezi nimi jasno v tom, že vinu bere žalobce na sebe a zrcátko mu nahradí, protože ve svém věku nechce vyvolávat střety s lidmi jako je on. Nebylo třeba ani zachycovat polohu vozidel, když na první pohled bylo zřejmé, kde stál on a jakou měl žalobce omezenou možnost projet kolem jeho vozidla. Policii, opět jen ze zášti vůči němu, zavolal až pan F., když žalobce odjel, a znovu říká, že pro jejich vzájemný vztah naprosto zbytečně. I přestupek musí do určité míry být nebezpečný ve vztahu k zájmu chráněnému zákonem. Kdyby žalobce místo opustil svévolně proto, že by měl v úmyslu zmařit řádné vyšetření konfliktu, nebránil by se. Jestliže ale žalobce vinu i náhradu škody uznal, a pan F. mu přesto jenom pro něco jiného nadával a vyhrožoval, je žalobce přesvědčen, že nebyl povinen na místě dál setrvávat.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že má za to, že žalobce měl povinnost nahlásit dopravní nehodu na policejní orgán, neboť došlo ke škodě na majetku třetí osoby. Vozidlo Kia (ve vlastnictví p. F.) bylo v době dopravní nehody v klidu, zaparkované, a nelze tedy říci, že jeho vlastník byl v době nehody řidičem nebo účastníkem dopravní nehody. K dopravní nehodě došlo pohybem vozidla žalobce do stojícího zaparkovaného vozidla p. F. Proto nebylo nutné sepsání společného záznamu o dopravní nehodě [výklad a *contrario* ust. § 47 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu]. Žalovaný se neztotožňuje se závěrem žalobce, že by měl právo opustit místo dopravní nehody proto, že p. F. se měl k žalobci chovat urážlivě a vykřikovat. Taková skutečnost není z hlediska přestupkového řízení relevantní a žalobce nezbavuje odpovědnosti za jeho jednání spočívající v odjetí z místa dopravní nehody. Na základě výše uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí a dále s odkazem na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu hodnotí žalovaný námitky žalobce z předmětné žaloby tak, že tyto námitky nenasvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná.

Žalobce při jednání před soudem uvedl, že žalobu podal z toho důvodu, že cítí neobvyklost obvinění, která jsou mu kladena za vinu. Nestává se v běžných lidských vztazích, že by k nehodě tohoto typu v nočních hodinách a na odlehlé místo byla zvána policie v situaci, že se tak stalo mezi sousedy a škoda je vyčíslitelná řádově ve stokorunách. V tomto konkrétním případě navíc přistoupilo hrubé chování poškozeného, což souvisí jednak se vzájemnými vztahy obou osob a jednak se situací, že právě poškozený zřejmě cíleně nehodu vyvolal, protože jiný důvod k odstavení vozidla do daných míst objektivně neměl. Přesto přese všechno žalobce od počátku vinu uznával, projevil ochotu nahradit prakticky jakoukoliv škodu a v kontextu s těmito všemi skutečnostmi cítil potřebu ujet, když v tu chvíli byl přesvědčen, že není nejmenšího důvodu k tomu, aby přivolával policejní orgán. Bylo mu 70 roků, necítil se zdrav a hrubé chování poškozeného mu vysloveně vadilo. K naplnění skutkové podstaty přestupku je třeba také materiální podmínky spočívající ve stupni ohrožení chráněného zájmu. Žalobce je přesvědčen, že k tomuto naplnění v daném případě nedošlo.

Žalovaný správní orgán se při jednání před soudem vyjádřil tak, že materiální znak přestupku úzce souvisí s jeho objektem, tedy se zájmem společnosti, který je přestupkem chráněn. V daném případě takovýmto zájmem bylo řádné ztotožnění řidiče, který způsobil dopravní nehodu, a rovněž tak zajištění dalších stop, které vedly k řádnému vyšetření dopravní nehody. Je třeba připustit, že žalobce se následně zachoval velice odpovědně a korektně, když se ke způsobení dopravní nehody přiznal a zároveň se snažil způsobenou škodu uhradit. Jako žalobce ovšem nejednají všichni řidiči. Nelze nechat na samotném řidiči, aby sám určoval, zda je dopravní nehoda „jednoznačná“ a že tedy může z místa dopravní nehody ujet, či zda je nutno na místě dopravní nehody setrvat. Na to v daném případě nemá vliv ani jednání poškozeného po dopravní nehodě, ani jeho předchozí zastavení vozidla tak, že zasahovalo do pozemní komunikace. V daném případě tak žalobce svým jednáním ohrozil zájem společnosti na řádném vyšetření dopravní nehody. Jeho jednání nemělo sice hmotné následky, neboť se žalobce ke způsobu dopravní nehody doznal, přesto se však dopustil škodlivého jednání, které porušilo objekt přestupku, tedy zájem společnosti na řádném zjištění dopravní nehody, a tedy i jednání žalobce naplnilo materiální znak přestupku. Není na vůli řidiče, který způsobil dopravní nehodu, zda bude plnit zákonné povinnosti stanovené v § 47

zákona o silničním provozu, či zda usoudí, že tyto povinnosti není třeba plnit a že se věc „následně nějak vyřeší“.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí pouze hmotná škoda 100 000 Kč a nižší nebo při které došlo k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace, neprodleně nezastaví vozidlo a neprokáže totožnost navzájem včetně sdělení údajů o vozidle, nebo odmítne sepsat společný záznam o dopravní nehodě nebo nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis [zákon o přestupcích tu odkazuje na zákon o silničním provozu].

Podle § 47 odst. 3 písm. c) zákona o silničním provozu jsou účastníci dopravní nehody povinni označit místo dopravní nehody.

Podle § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč, jsou účastníci dopravní nehody povinni a) neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi, b) zdržet se jednání, které by bylo na újmu řádného vyšetření dopravní nehody, zejména přemístění vozidel; musí-li se však situace vzniklá dopravní nehodou změnit, zejména je-li to nutné k vyproštění nebo ošetření zraněné osoby nebo k obnovení provozu na pozemních komunikacích, především provozu vozidel hromadné dopravy osob, vyznačit situaci a stopy, c) setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty nebo se na toto místo neprodleně vrátit po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo ohlášení dopravní nehody.

Podle § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu povinnost podle odst. 4 platí i v případech, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle

níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náleze ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. i) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě 1. v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) neprodleně nezastaví vozidlo, 2. v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neohlásí dopravní nehodu policistovi, 3. v rozporu s § 47 odst. 3 písm. f) neprokáže totožnost ostatním účastníkům nehody včetně sdělení údajů o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě, nebo 4. v rozporu s § 47 odst. 4 písm. c) nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody, a podle jehož odst. 1 písm. k) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud napadené rozhodnutí přezkoumává zásadně jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žalobce namítá absenci společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jako materiálního znaku skutku ve vztahu k zákonem chráněnému zájmu, tj. objektu přestupku.

K tomu je na místě předeslat, že „*při zkoumání odpovědnosti za přestupek ... je správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky, vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, slovy „jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti““* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2005, čj. 7 As 18/2004-48, k dispozici na www.nssoud.cz).

Objektem přestupků podle § 22 zákona o přestupcích [ve znění účinném do 31.7.2011] byl především zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Absenci společenské nebezpečnosti (škodlivosti) shledává žalobce v tom, že sousedovi přislíbil nahradit (a nahradil) způsobenou škodu; v daném případě tedy žalobce argumentuje tak, jako by tu šlo vlastně jen o náhradu škody jakožto součásti zájmu na ochraně vlastnických vztahů a jakoby se zde nejednalo především o zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož součástí je i to, aby nedocházelo k dopravním nehodám a jestliže k dopravní nehodě dojde, aby byla řádně vyšetřena.

Je tudíž nutné připomenout, že žalobce byl uznán odpovědným nejen za poškození zrcátka vozidla pana F., ale i – či spíše především – za neoznačení místa nehody, nezdržení se jednání, které bylo na újmu řádnému vyšetření nehody – přemístění svého vozidla, nesetrvání na místě dopravní nehody až do příchodu policisty a odjetí z místa dopravní nehody.

K zájmu na náhradě způsobené škody soud konstatuje, že žalobce v žalobě uvedl, že krátce po poškození na vlastní oči viděl, že zpětné zrcátko zaparkovaného vozidla nárazem rozbil v jeho skleněné části, ale rozhodně ho nestočil ani nevyloupl, a že to, že zrcátko tak jako tak nahradí, řekl panu F. hned na začátku a že mezi nimi bylo jasno v tom, že vinu bere žalobce na sebe a zrcátko panu F. nahradí. O tvrzeních žalobce lze mít určité pochybnosti. Svědci je nepotvrzují. To by samo o sobě nemuselo hrát větší roli. Svědkyně I.I. byla k věci vyslechnuta poněkud rámcově, svědek S. F. mohl mít důvod o uvedených skutečnostech pomlčet. Podstatnější tu ovšem jsou vyjádření samotného žalobce. Ten dne 24.6.2009 policii sdělil: *[Pan F.] mi říkal, že jsem mu poškodil zpětné zrcátko. Šel jsem se tedy podívat, ale žádné poškození jsem neviděl.* V odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně dne 7.9.2009 uvedl: *Šel jsem se s ním podívat na jeho zpětné zrcátko, ale ve tmě nebylo nic vidět.* Před městským úřadem dne 6.10.2009 vypověděl: *Ve tmě jsem neviděl poškození jeho zrcátka a na své jsem se ani nedíval. ... Mé poškozené nebylo a na druhém vozidle nevím, jelikož byla tma a nic jsem neviděl.* V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 18.11.2009 uvedl: *spolu jsme auto prohlédli a ve tmě nebyly patrné známky poškození.* S ohledem na tato vyjádření nepůsobí tvrzení žalobce o tom, co viděl na vlastní oči, věrohodně. A není-li hodnověrné tvrzení o tom, co viděl na vlastní oči, snižuje to také věrohodnost jeho tvrzení o tom, že hned na začátku vzal vinu na sebe a přislíbil škodu nahradit. Neviděl-li způsobenou škodu, měl logicky malý důvod zavazovat se k tomu, že ji bez dalšího nahradí. Do toho dobře zapadá rovněž to, že ani na policii dne 24.6.2009, ani

v odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně se žalobce o na místě nehody vyjádřené ochotě nahradit poškozenému škodu ani nezmínil. Vzhledem k uvedenému lze tedy mít důvodné pochybnosti o tom, že se vše událo tak, jak v žalobě líčí žalobce. Soud ovšem, jak výše naznačil, zájem na náhradě způsobené škody pokládá za v daném případě zájem spíše sekundární povahy.

K zájmu na řádném vyšetření dopravních nehod soud konstatuje, že žalovaný správní orgán odůvodnil své žalobou napadené rozhodnutí mj. tím, že vozidlo Kia nemělo účast na dopravní nehodě, ale bylo majetkem třetí osoby, která byla jednáním odvolatele poškozena. P. F. nebyl účastníkem dopravní nehody, neboť se aktivně nepodílel na řízení vozidla Kia a tedy ani na dopravní nehodě. Jeho vozidlo nebylo v pohybu, nebylo nastartované. Dopravní nehodu měl odvolatel nahlásit policii, neboť došlo ke škodě na majetku třetí osoby (p. F.). Z místa nehody neměl odvolatel odjíždět, měl označit místo dopravní nehody, tedy vyčkat příjezdu policie (setrvat na místě nehody) a tedy měl povinnost zdržet se jakéhokoli jednání, které by bylo na újmu řádného vyšetření dopravní nehody (zejména přemístění vozidel). Podle § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu musí být povinnosti dle odst. 4 téhož ustanovení splněny tehdy, kdy dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě. P. F. nebyl při této dopravní nehodě řidičem a neměl účast na předmětné dopravní nehodě. Tudíž byl osobou poškozenou, resp. hmotná škoda vznikla na jeho majetku. Dopravní nehodu měl tedy odvolatel (jako jediný řidič mající účast na dopravní nehodě) nahlásit na Policii ČR (viz § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu), setrvat na místě a zdržet se jednání, které by bylo na újmu řádného vyšetření dopravní nehody.

Žalobce nenamítal, že by zde nebyly podmínky pro aplikaci ust. § 47 odst. 4 písm. a) až písm. c), resp. § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Hájl se toliko tím, že vinu i náhradu škody uznal, že nebylo třeba nic dalšího řešit a že po celou dobu od střetu až do svého odjezdu byl terčem sprostých nadávek pana F., jeho výhrůžek a křiku. Tuto žalobcovu obhajobu má ovšem soud za nedostatečnou. K žalobcově zásahu do majetkové sféry poškozeného se soud vyjádřil výše. Ohledně jeho argumentu o nepotřebě nic dalšího řešit se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že nelze nechat na samotném řidiči, aby sám určoval, zda může z místa dopravní nehody ujet, či zda je nutno na místě dopravní nehody setrvat. A, i když čelit hrubostem jistě není nic příjemného, ohledně útoků pana F. vidí soud řešení tam, kde je spatřoval správní orgán prvního stupně, tj. např. v uzamčení se ve svém vozidle a nekomunikování s útočníkem před příjezdem hlídky Policie ČR.

Soud rozhodně nemíní uznávat žalobce vinným z čehokoli dalšího. Ve zcela obecné rovině lze ovšem predestřit skutečnost, že na dopravních nehodách se podílejí okolnosti týkající se osoby řidiče (např. požití alkoholického nápoje) a/nebo jeho vozidla (technický stav, jako např. světla). Policie musí mít možnost takovéto okolnosti řádně prošetřit. Účelem ustanovení § 47 odst. 4 písm. a) až písm. c) zákona o silničním provozu je proto zajistit potřebnou spolupráci účastníka dopravní nehody se správními orgány. Jestliže je řidič povinen chovat se podle těchto ustanovení a on tak neučiní, je trestán za zmaření takové spolupráce s policisty, která je nutná pro řádné vyšetření případných jiných přestupků či jiných správních deliktů. V daném případě ne jen za způsobenou (ostatně nevelkou) škodu, nýbrž hlavně za zmaření spolupráce nutné k řádnému vyšetření nehody je žalobce činěn

správními orgány odpovědným. A právě ve vztahu k tomuto druhému zájmu, který je zde evidentně primární, je v přezkoumávané věci také materiální znak přestupku podle názoru soudu zcela jednoznačně naplněn.

Žalobcovy námitky jsou opodstatněny náhradou škody. V daném případě však ve skutečnosti dominuje řádné vyšetření dopravní nehody. I kdyby tak materiální znak přestupku nebyl naplněn ve vztahu k zájmu na náhradě způsobené škody jako součásti zájmu na ochraně vlastnických vztahů, je nepochybně naplněn ve vztahu k zájmu na řádném vyšetření dopravních nehod jako součásti zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Lze tudíž shrnout, že námitky žalobce nebyly shledány důvodnými.

Na svrchu uvedeném nic nemění ani žalobcem uplatněná „neobvyklost obvinění“. I soudu je zřejmo, že obdobné skutky se často policii nehlásí; jestliže však je skutek z nějakého důvodu správnímu orgánu oznámen, nelze jinak než při jeho projednávání a rozhodování o něm aplikovat všechna příslušná zákonná ustanovení.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. února 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková